

КРАЙНІВ Володимир Всеволодович (01. 04. 1944, м. Красноярськ, РФ — 29. 04. 2011, м. Ганновер, Німеччина) — піаніст, педагог, музично-громадський діяч. Народний артист України (2000), РРФСР (1984). Держ. премії СРСР (1986), РФ (2002). Лауреат міжнар. конкурсів ім. Ж. Віані да Мотти (Лісабон, 1964) та ім. П. Чайковського (Москва, 1970; обидва — 1-а премія), Міжнар. конкурсу піаністів (м. Лідс, Велика Британія, 1963, 2-а премія). Дитинство провів у Харкові. Музикою почав займатися у 5-річ. віці. Навч. у Харків. спец. муз. школі-інтернаті (від 1949; кл. М. Ітигіної) та Моск. центр. спец. муз. школі (від 1959; кл. А. Сумбатян). У 8-річ. віці виконав Концерти D-dur Й. Гайдна та C-dur Л. ван Бетговена для фортепіано з оркестром Харків. філармонії. 1964 зіграв у Києві 1-й сольний концерт. Закін. Моск. консерваторію (1967) та аспірантуру при ній (кл. Г. Нейгауза та С. Нейгауза), де й викладав від 1987. Неодноразово гастролював у Києві, грав з Н. Рахліним, С. Турчаком, Р. Кофманом. Критика називала обдарування К. універсальним, наголошуючи на багатогранності його профес. арсеналу та різнобічності репертуар. інтересів. Визначний інтерпретатор творів Й.-С. Баха, В.-А. Моцарта, Л. ван Бетговена, Ф. Ліста, П. Чайковського, С. Рахманінова, М. Равеля, С. Прокоф'єва, Б. Бартока, П.

Гіндемита. Тяжіє до моногр. програм, зокрема сонат. циклів від Й. Гайдна і Л. ван Бетговена до О. Скрябіна і С. Прокоф'єва. У трактуванні Ф. Шопена його вирізняє емоц. насиченість, теплота, делікатність, багата колорист. палітра. Від 1991 — у Ганновері: проф. Вищої школи музики й театру. Серед учнів — [М. Данченко](#), [І. Четуєв](#). 1992 у Харкові засн. Міжнар. конкурс юних піаністів К. Від 1997 щороку у Києві проводиться мист. фестиваль «В. Крайнів запрошує» за участі музикантів та арт. із різних країн. Під час проведення фестивалю діє Школа виконав. майстерності К. З нагоди 10-річчя Укр. центру творчості дітей та юнацтва і 5-річчя Міжнар. благодій. фонду допомоги юним піаністам ім. К. 1999 під час проведення всеукр. фестивалю «Тобі, Україно» відбулися виступи К. та його учнів у Львові, Одесі, Севастополі, Харкові, Дніпропетровську, Донецьку, Києві за участі Нац. симф. оркестру України. 2002 К. очолював журі 2-го Міжнар. конкурсу ім. М. Лисенка.

Рекомендована література

1. Паперно Д. Когда виртуозность – союзник // Сов. музыка. 1973. № 9;
2. Яковлев М. Владимир Крайнев // Муз. жизнь. 1980. № 11;
3. Цыпин Г. Портреты советских пианистов. Москва, 1982;
4. Баранкин Е. Дар музыкального общения // Муз. жизнь. 1984. № 6;
5. Муратова В. Созвездие Крайнева // ЗН. 1997, 1 нояб.;
6. Сікорська І. Володимир Крайнів запрошує // КіЖ. 1998, 11 листоп.;
7. Фещенко О. Пастка для маестро // Україна. 1999. № 1;
8. Владимир Крайнев: Я освободил СССР от Политбюро // Сегодня. 2000, 23 окт.;
9. Воскова О. Суцільна «крайнів'яна» // ПіК. 2002. № 12;
10. Чуприк Е. Спілкування з великим майстром // КіЖ. 2003, 14 трав.

[І. М. Сікорська](#)

Бібліографічний опис:

Крайнів Володимир Всеволодович / І. М. Сікорська // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2014. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-2671>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України (докладніше).